

На Чарліс стрімко падала густа, в'язка темрява. Здавалося, ще трохи — й очі не бачитимуть не лише вузької стежки, що звивалася тонкою змійкою із узлісся, а відтак ховалася десь між старезних дубів у самому серці лісу, а й власних ніг. Серце рвалося туди — у затишок Прадуба, де на світанку танцюють напівпрозорі мавки, грає на сопілці чугайстер, хихотять малятка-потерчатка, а зануда-водяник кривить своє жаб'яче обличчя, коли йому на зуб потрапляє гірке латаття. Однак туди не можна. Надто багато зараз вирішується...

Укотре озвався грім. Розлігся луною, прокотився верхівками дерев, гепнувся об скелю і знову прогуркотів над головою. Жінка тяжко зітхнула, поглянула на південь, звідки насувалася гроза. Зловісні різнокольорові блискавки роздирали на клапті небо, розгнівані, нестримні, з силою вдаряли в землю. То там, то тут спалахували поодинокі дерева, зловісним заревом освічували ще недавно тиху ніч. «Чому вони так забарилися? — ще міцніше пригорнула до грудей згорток тонкого полотна. — Вони не можуть не встигнути!»

Хруснула суха гілка. Зашаруділо листя. Тільки б не незвані гості!

На галявину вигулькнула легка постать. За нею, тримаючись трохи віддалік, — великий чорний вовчисько. Сіроманець оглянув галявину й знову зник у темряві. «Як

завжди, — усміхнулася Власта. — Вірний і непомітний, кращого сторожа й не побажаєш».

— Спізналися, — промовила тихим, але несподівано сильним голосом Верховна Відьма. — Я чекала вас ще опівночі.

— Вибач, — тільки й стенула плечима Рада.

Вона ніби й не помітила офіційного тону. Та й не на часі суперечки між сестрами. Не стала вона звітувати про засідку покручів, що чекала їх по дорозі, про те, як годину водили їх лісами, скільки зусиль доклала, щоб затуманити їм розум, хоч скільки там того розуму... Добре хоч сюди втрапили, а обдертий вовчий бік вона полікує потім. Її Вук терплячий.

Власта вагалася: вчепилась у згорток так, що пальці аж побіліли. Та ще один удар грому повернув її до тями. За десяток кроків одна за одною прогуділи кулясті блискавки, запахло згарищем. Рада кинулася гасити молоду вербу, з якої сполохано вистрибнула геть юна, мабуть, цього літа лише й народилася, сонна мавка. Та Власта спинила. — Збережи Ключ, — різко тицьнула згорток, ніби боялася в останню мить передумати. — Віднеси його у серце Чарлісу: батько Прадуб сховає вас, а дід Чуй допоможе, чим зможе.

— «Вас»? Яких це «вас»? — обурилася Рада, хоч і звикла: накази Верховної — закон. — Ти геть з глузду з'їхала? Сама зібралася йти проти нього? Ти ж розумієш, що тільки разом ми...

— Мовчи! — обірвала її Власта. Блакитні, як весняне небо, очі раптом спалахнули відьомським зеленим полум'ям. — Я так вирішила! Мова зараз не про тебе і не про мене: або ви рятуєте Ключ, або загинуть усі. УСІ! Розумієш? Він надто близько!

— Із підлим зрадником ми впораємося! — скрикнула запальна Рада. — Вовкуни готові, ти ж знаєш...

— А з господарем?

Рада здригнулася. Чи не вперше за все життя молода відьма відчула, як згадка про Прадавнього сковує лецятами горло.

— Йди. Може, побачимось...

Не озираючись, ступила у темряву, попрямувала до межі лісу, назустріч спалахам. Гордо підняла голову, розправила плечі. Більше не потрібно ховатись у захисному коконі, витратити на це половину сили. Відьма легким порухом скинула з голови широкий капюшон і по плечах розсипалося довге, аж до землі, золоте волосся. Уся постать засяяла яскравим сонячним світлом.

Верховна Відьма в zenіті своєї сили й величі. Ідеальна приманка для зрадника...

Рада відчула, як її рукі торкнулося щось тепле, шорстке й вологе. Вовк знову лизнув їй долоню, нетерпляче переступав з лапи на лапу, смикав за рукава, раз у раз озирався на заграву.

— Прощавай, сестричко... Я сховаю твій Ключ.

Відьма схопила вовка за загривок, застрибнула йому на спину. Мить — і величного звіра ніби й не було: розтанув, як осінній туман.

Прудкі вовчі ноги бігли не одну годину. Спинились аж біля Прадуба, де зібралася лісова дрібнота: тремтячі, перелякані, туляться одне до одного, тихенько скімлять. Воно й не дивно. Вони — не військо.

Блискавки вже близько. Долетять до Прадуба — і тоді все... Невже сестра марно жертвує собою?!

Раптом земля здригнулася. Захиталися дерева, зірвалось і покотилося каміння в сусіднє провалля. Від потуж-

ного вибуху позакладало вуха. Остання куля, що мала вцілити у Прадуб, із силою вгатилася у щось невидиме в повітрі, заіскрилась і відскочила назад на узлісся. Над Чарлісом золотистою павутинкою розгорнулася Завіса. Ще мить — і ліс, ніби важкою пуховою ковдрою, огорнула тиша. Блискавки зникли, ніби їх ніколи й не було.

— Останній дарунок Верховної Відьми, — прошепотіла Рада, ніжно погладжуючи згорток із Ключем. Тепер залишається тільки чекати, доки настане його час.

ПЕРЕД ГРОЗОЮ

Ласкаво просимо до Чарлісу!

Не знаю, як вас узагалі сюди занесло. Напевно, заблукали, як отой прикольний дідусь-грибник торік. Він іще так смішно бігав за хухою-тернинкою і репетував: «Який гризун! Новий вид! Я прославлюся!»

Ну та якщо ви вже тут, то я вам проведу маленьку екскурсію. Все одно незабаром вас вистежать, задурять голову, напоять «забудь-зіллям» (рідкісна гидота з кон-систенцією блюоти водяника і відповідним запахом, зате без побічної дії і дозволена навіть для дітей трьох років) та й випровадять із хащі.

Але я відволікся. Отже, Чарліс — мій дід. Звісно, крім мене і моєї родини, тут мешкає ще кілька сотень інших істот, але загалом ніхто нікому не заважає. Оця будівля, схована у стовбурі дуба, — наша школа. Тут ми, цитуючи нашого вчителя Чуя, «здобуємо знання, принципові для кожного свідомого чарлісівця, які дозволять нам стати гідними продовжувачами славних подвигів наших батьків...» Насправді ми переважно дуркуємо. А чого ж? Велике Лихо давно у минулому. Вже тринадцять років ліс захищає Завіса, і все, що залишається патрулям — просто ходити периметром і виловлювати поодиноких людей, що заблукали. Мабуть, тому нам, підліткам, дають трохи волі й не надто примушують зубрити.

Загалом, ми, чарлісівці — те, чим ви, люди, постійно лякаєте одне одного. Про тих із нас, хто ніколи від вас не ховався, ви знаєте трохи більше, а про «сором'язливіших» — геть нічого. Проте, як це властиво людям (принаймні так каже вчитель), вигадок набагато більше, ніж правди. Всілякі оті байки про відьом, що крадуть молоко у корів, наганяють посуху, або вовкулак, які кидаються вночі на людей, чи нявок, що заманюють парубків та випивають їхню кров... Цілковита дурня! Моя сім'я таким точно не займається, тому коли захочете комусь переказати чергову страшилку, спершу поцікавтеся в того, хто бачив це все «на власні очі»: як він умудрився взагалі живим і неушкодженим вирватися від таких монстрів?

Ми — «нечиста сила», хоч переважно називаємося «іншими» або «непростими» (трохи ширше поняття, бо «чарлісівці», як ви здогадалися, мешкають лише тут, у Чарлісі). Ви ж, люди, для нас — «прости». Не ображайтеся.

До речі, забув назватись. Я — Яромир, а краще просто, без офіціозу — Ярко. Якщо поглянете в оту юрбу, то зможете мене розгледіти. Ні, той високий симпатичний хлопчина з рудою, мов вогонь, шевелюрою, обліплений дівчатами, — то не я. І отой качок на турніку — також не я.

І навіть отой худий, у великих окулярах (воно й не дивно, з такими жаб'ячими очима багато не розгледити), також не я. Та не крутіть ви так головою! Осьдечки я. На тлі чарлісівської молоді я, м'яко кажучи, миршавенький. Дрібнота, прищик, утіпутя — так мене ласкаво називає Тур, мій братик. Хоча я старший за нього аж на

рік. Нічого не вдієш, песиголовці (та й більшість дітей Чарлісу) ростуть дуже швидко. Усі, крім мене...

Погоджуюсь, моє трохи пафосне ім'я мені не дуже личить — та хіба я його вибирав? Це мамина захцянка.

Мама — вона у мене відьма — постійно мене підбадьорює, мовляв, у кожного своя доля, і моя відкриється для мене трохи пізніше. Просто у когось талант видно з народження, а в когось він прихований. І мене, безперечно, чекають великі справи у майбутньому. Років п'ять тому я ще вірив у цю вечірню казочку, а тепер просто кволо киваю — не хочу її розчаровувати. Піду, напевно, у бібліотекарі — там хоч є що почитати.

— Із ким це ти тут, пуцьвірінку, шепчешся? — сіпає за плече забіяка пекун.

Правду кажучи, пекуни — гидотні створіння, навіть за мірилом непростих: суміш облізлого щура з лускатою ящіркою на козячих ніжках. І з наскрізь прогнилою душею. Їхні татусі-мамусі перші бігли шпигувати для воєра під час Великого Лиха, а потім вони, бачте, покаялись і їхні діточки всіляко отруюють життя слабшим за себе. Таким, як я. Ого, і його дружки тут як тут: шкірять писки, тупають ратицями, задоволено вимахують хвостами.

— Може, ти щось про мене зневажливе бовкаєш? Або про моїх товаришів? — наривається пекун.

— Та ні, нічого такого... е-е... нагадай, як тебе звати? Ой, я забув, у вас же навіть імен немає, тільки порядковий номер. Сім тисяч сто п'ятдесят восьмий? Чи дев'ятий? Який же я телепень, постійно забуваю.

Зрештою, якщо бути побитим, то хоч за діло, а не тому що пекунові нудно і він знайшов когось, на кому

можна реалізувати нестримне бажання порахувати ребра. Теж мені, альфа.

Мої шпильки влучили точно в ціль. На пискові пекуна вже не блукає глумлива посмішка, він скаженіє. Он як вилупив очиська. Ще трохи, і з орбіт повилізають. Аж димиться бідолаха. І сіркою тхне. Усі знають: хочеш дістати пекуна — спитай, як його звать. Ось тільки таких дурбелів, окрім мене, в природі більше нема.

Купка шкільних розбишак стискається щільніше. Якщо не можеш похвалитися зростом і не володієш бодай якимось магічними здібностями, ти — легка здобич. Їх семеро, я один. Нема сенсу пручатися, тому я просто заплющую очі й прикриваю голову руками, очікуючи, що зараз влетить. Але пекуни чомусь зволікають.

— Еге, ану дуйте звідси, пекуни задрипані. Поки хвости не повіддирав і в пельку не запхав, — гарчить Тур. Ух... пронесло цього разу! — Це мій братик-мацьопик, і мучити його маю право тільки я!

Зі здоровим песилоговцем важко сперечатися. Братові лише дванадцять, а він уже вимахав до двох метрів зростом і важить, як середньостатистичний кінь. Додайте до цього накачане тіло й собачу голову з двома рядами гострих зубів, і ви зрозумієте, чому жменька задрипаних чортяк дала драла. Цс-с-с, це взагалі таємниця, але між нами: брат має добру вдачу і погрожує мені суто для підтримання свого крутого іміджу серед однолітків. А чого ж? Мені не шкода, а він реально крутий. Мені б хоч на половину стати таким — та де там, хоч на сотинку.

— Ходімо, курдуплику, там Лелька знов казиться. Я її, звісно, можу трохи трусонуту і силоміць приволок-

ти додому, але мама буде читати лекцію, — невдоволено бурчить брат. Воно й не дивно, дипломатія та тривалі переговори — не його фішка. Можна тільки уявити, на що здатна наша Лелька, коли зачіпають найдорожче — її гордість! А зробити це простіше, ніж кліпнути оком, тому що все, що робиться не так, як їй хочеться, неминуче зачіпає її гордість. Наша Лелька — це як мамине відьомське вариво, готове от-от вирватися через край казанка.

До речі, забув розповісти — ви ж не місцеві. Леля або ж Лелька, як ми називаємо її поза очі, — наша навіжена сестра. Вони з Туром двійнята. Абсолютно не схожі одне на одного двійнята: він, як ви вже знаєте, добродушний песиголовець, а вона — невисока, струнка нявка з чорним волоссям, сплетеним у афрокосички рожевими нитками, і з чорнючими величезними очима — самі зіниці, як глибока бездонна криниця, ну або нора. Предмет її гордості — ідеально прозора спина, крізь яку видно всі внутрішні органи. Щоб підкреслити її, Лелька завжди ходить у топах і кофтинах з отакеним вирізом — аж до попереку. Ми з братом не раз намагалися потикати пальцями їй у легені чи бодай у ребро — подивитися, що буде. Але Лелька завжди так волає, що прибігають батьки і читають такі довгі нотації, що навіть наша жвава цікавість давно згасла.

Лельку ми знайшли позаду школи. Вона саме сверлила своїми очиськами парочку, що вместилася на траві під ялиною й схилила голови над якоюсь книжкою. Та годі тобі! То ж перелесник з вогневицею, обоє старшокласники — умовно, звісно, бо класів у нас нема, всі вчаться разом, — у них уже давно «кохання-зітхання».

Лельці що до того? Невже втріскалась у рудого? А червоноволосу знають усі: з ким вона тільки не зустрічалася! Постійно у «пошуку великого і єдиного кохання», як вона каже. Ага, єдиного. Як на мене, вона просто кидається на шию першому-ліпшому. Навіть до Тура липла, хоч він іще не старшокласник. Але наш здоров'як не впетрав, чого вона від нього хоче, й ідеальної пари не вийшло.

До речі, той перелесник недавно у нашому лісі з'явився. Приблудився місяць тому невідомо звідки — але то таке, у нас «своїм» зайвих запитань не ставлять: прийшов, то прийшов, ласкаво просимо, живи на здоров'я. То хай би собі тихенько жив — аж ні, він відразу завоював титул найкрутішого красунчика. Недаремно вогневиця у нього так вчепилася: всі дівчата за красунчика вже перечубилися. От і наша Лелька туди ж.

— Ну, Ярку, успіхів! — братик легенько підштовхує мене вперед.

Лелька налаштована так рішуче й войовничо, що мені підставляти шию взагалі не хочеться. Може, ну його? Ну підскочить вона до тієї дівулі, ну видере кілька червоногарячих пасем, ну трошки подряпає їй само впевнене личко. Вогневиця не скидається на аж надто зніжену, мабуть, навіть устигне дати драла. А от «Ромео» не пощастило: Лелька чудово володіє гіпнозом, який діє на всіх чоловіків (і це класно, бо ми з Туром часто підсилаємо її до тата щось випросити). Знову ж таки, чомусь на всіх, крім мене. Попав перелесник...

— Я б сам пішов, — понтує Тур, — ти ж знаєш. Але у мене вже два попередження цього семестру, а в Лельки

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

взагалі три — ще одні розборки, і нас виженуть. Не те, щоб я хотів і далі плющити дупу в цьому занудстві...

Таке буває вкрай нечасто, але цього разу брат має рацію. Я справді ще «чистенький», без жодного попередження. І в цьому є й Турова заслуга: після «балету» з пекунами мене б по частинках збирали.

Ану зачекайте хвилику! Це мені привиділося, чи наш красунчик не такий уже й святий та божий? Хіба не він щойно підморгнув Лельці? Ви тільки погляньте! Цей слизняк ще й повітряний поцілунок шле сестрі поверх голови «офіційної» дівчини! За двома зайцями женеться. Ну, тримайся, руденький, я тобі зараз «полювання» підпсую!

— Лелю... — починаю здалеку, буквально вкладаючи свою дурну голову в зашморг. — А ти знаєш, що в перелесника за місяць уже третя дівчина? Як на мене, він рідкісний гівнюк...

Лелька починає збуджено тарабанити довгими пальцями по шкільній торбі.

— Багато ти знаєш, утіпутік. Просто вони його недостойні! Він іще не зустрів таку дівчину, як я!

О, складний випадок... Ну нічого. Удаємось до важкої артилерії:

— А я чув, як він учора казав, що терпіти не може, коли дівчина виставляє напоказ свій... гм-м-м, внутрішній світ... особливо всякі там... м-м-м... нутрощі... Каже, що це неестетично...

— Ага, ага! — підтакує брат, який досі чомусь ні крапельки не допомагав. — Так і сказав: бе-е-е-е-е! Кишки на спині — гидота!